

עמ"ת 47510/05/22 - איהם זענין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בירושלים

עמ"ת 47510-05-22 (עוצר)
תיק חיצוני: 192897\2022

בפני	כבוד השופט אוהד גורדון
העורר	איהם זענין על-ידי ב"כ ע"ד א' חלביה
נגד	מדינת ישראל
המשיבה	

החלטה

לפניי ערכ על החלטת בית משפט השלום (השופט ח' פס) מיום 17.5.22 בעמ"ת 12825-05-22. בהחלטה נקבע קיומן של ראיות לכואורה וועלת מעצר, והוחלט על הפנית העורר למסקיר שירות המבחן טרם הכרעה סופית.
לאחר שבחנתי את העורר וצרכותו, אני סבור שאין להידרש לו ולאלה נימוקי:

רקע

1. בכתב האישום מיחסוט לעורר עבירות של השתתפות בהתרעות, ניסיון תקיפת שוטרים בנסיבות חמימות והפרעה לשוטר. כך, בהתאם, לפי סעיפים 152, 274(1)-(3) בשילוב סעיף 25, ו-275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בתמצית, נטען כי העורר השתתף בהתרעות שהתרחשה ביום 17.4.22, כאחד מעשרות מתפרעים רעולי פנים. במסגרת זו יידה העוררaben לעבר כוחות הביטחון וכשהלה עלו לגנות כדי להשליט סדר וירו כדורי ספג, נפגע בגבו מכדור ספג.

2. בהחלטה מושא העורר קבע בית המשפט קמא קיומן של ראיות לכואורה וועלת מעצר, והורה על הפנית המשיב לשירות המבחן טרם הכרעה סופית בבקשתו למעצרו עד לתום ההליכים. בהחלטה ציין גילו של המשיב, בן 18 וחצי, וכי לחובתו הרשעה קודמת מבית המשפט לנוער בירושלים בעבירה של הפרעה לשוטר בנסיבות חמימות, בגין הוטל עליו מאסר על תנאי בן שלושה חודשים למשך שלוש שנים. נקבע, כי במקרה אלה יש לבדוק את שיקול המסתכנות ואפשרות השחרור לחלופה באמצעות שירות המבחן. דיון המשך נקבע ליום 26.6.22, לאחר מסקיר.

3. העורר טען בעררו, כי בדיון בפני בית המשפט קמא הוא אישר קיומן של ראיות לכואורה "אך טען שאין בכחון שלו אלו להשתכל בעתיד לכדי ראיות מרשייעות". עוד ציין כי במהלך החקירה, ביום 25.4.22 הוחלט על שחרורו ל"מעצר בית" אותו לא הפר, והוא נעצר מחדש ביום 5.5.22 בגין אותם חשדות לאחר שנייה בריאות. לטענתו, רוב הראיות שהניבו את קביעת הראיות-לכואורה היו בתיק החקירה טרם שוחרר. עוד נטען שהוא על בית המשפט קמא לבדוק את החלופה המוצעת עצמו, וכי נתן משקל יתר "למסוכנות הלכוארית

הנש��ת מהעורר". נטען שיש להורות על שחרור העורר לבית הורי.

דין

4. העורר שלפני הוא מסווג העוררים שקיבלו בפסקה את הכינוי "עוררי בגין" : עורר המוגש בעיצומו של הדיון בערכאה הדיונית ומופנה נגד קביעות חלקיות שלה, טרם הכרעה בבקשתו למעצר עד תום ההליכים.

כפי שציינתי לאחרונה (החלטה מיום 13.5.22 בעמ"ת 27355-05-22), ההלכה הפסוכה לעניין "עוררי בגין" קובעת כי הגם שקיימת הזכות לעורר, ההידרשות לעורר מעין זה מסורה לשיקול דעת בית המשפט, ותיעשה במקרים חריגים. נפסק, כי "המצב הראי והרצוי הוא שהדיון בעורר על כלל הקביעות הנוגעות למעצר עד תום ההליכים, ידחה עד אשר יסתים הדיון מכלולו, ובתווך קר, באפשרות שחרור הנאשם לחופפת מעצר" (בש"פ 15/371 ב' מדינת ישראל פסקה 6 (19.1.2015)). הכלל שעצוב בפסקה הוא, כי יש "לאפשר לערכאה הדיונית לסייע את מלאכתה. עם זאת, בית משפט זה ידרש לדון במקרים שבהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את התערבותו; ובهنן כאשר נפלת טעות ברורה בהחלטה הנוגעת לקיומה של עילת מעצר או לקיומן של ראיות לכואורה, או כאשר מתעורר חשש ממשי כי מעצרו של העורר אינו חוקי מסיבה אחרת"(בש"פ 18/6661 ב' מדינת ישראל פסקה 8 וההפניות שם (21.9.18))).

5. המקרה שלפני אינו בגדר החריגים, המצדיקים הייזקוקות לעורר בגין".

ראשית, העורר אינו מציג "טעות ברורה" בקשר לקביעת הראיות לכואורה, עצמה שדי בה לצורך החraig. והוא עצמו מוסר כי אישר קיומן של ראיות לכואורה. טענותו בדבר פוטנציאלי השתכלותן למסקנה מרשייה "תרגום" בידי בית המשפט קמא קטעה לחולשה בראיות, אשר נדחתה.

בעורר לא נטען לטעות בהחלטה זו, אלא אף כי שתי ראיות שהתווסףו לאחר שחרור העורר, בדמות "צילום של סימן עגול בגבו" והודעה מפלילה של קטין, אין ראיות אשר "משנות את התמונה מן היסוד".

לא די בטיעון מעין זה להצדיק התערבות בשלבי-הביניים בקביעה הראיתית. כך גם בשים לב להנמקת בית המשפט קמא את הקביעת האמורה: בית המשפט ציין כי העורר הופל בידי אחר, עד התביעה 2 שהוא קטין. הלה הודה בחשדותות בגנים נחקר ובד-בבד מסר כי העורר השתתף בתפרעות, ברוח עמו מהמקום, לא ירה זיקוקים אך יידה אבנים לעבר כוחות הביטחון.

עיתי גביהתה של הפללה זו הוא הסיבה העיקרית למעצרו-מחדש של העורר לאחר שתחילת שוחרר בשלב החקירה. בית המשפט מצא לייחס לה משקל של ממש נוכח תיאורי המפליל את יחסיו עם העורר (היכרות קרובה של ממש כללה אימוני כדורגל משותפים). משקל נוסף ייחס לפער שבין דבריו עדי התביעה - העד הנזכר לעיל וכן עד נסף שמסר אף הוא כי המשיב היה באירוע התפרעות (הgam שטען כי לא עשה דבר ונורה בצדור ספג בזhausen) - לבין טענת העורר בחקירתו, בה הכחיש כי נכח באירוע התפרעות וטען ששזה בבית חברו.

בית המשפט הוסיף וציין פער מסוים, בין דוח פעללה לפיו כדור הספג שנורה פגע בחזה של אחד המתפרעים לבין סימן פגיעה שבגב העורר. נקבע, כי פער זה לא יורד לשורשו של עניין נוכח מכלול הראיות שתואר לעיל.

6. לצרכי ההחלטה זו אני קובע, כי ביסוס זה להחלטת בית המשפט הוא רחוק מ"טעות ברורה" בקביעת הראיות לכואורה - לה העורר כלל אינו טוען כאמור. בנגד לטענותיו, ההנמקה מבוססת עיקריה על אלמנטים שלא היו בתיק החקירה כshawker. בנסיבות אלה, אין מקום להידרשות לעורר הביניים ככל שהוא נוגע לקביעת הראיות לכואורה.

7. הדבר נכון גם בנוגע להחלטת בית המשפט קמא כי קיימת עילת מעצר, עליה העורר אינו חולק, ובנוגע להחלטה להפנות את העורר לשירות המבחן טרם הכרעה. לערקה הדינית שיקול דעת במישור זה, ואני מוצא שනפל בו פגם בעצמה המצדיקה התערבות במסגרת ערער בגיןם.

גלו הצעיר של העורר אינו נתן מכירע מشرבים ממשתתפי התפרעויות הם צעירים, והיות שלמרות גלו לעורר יש הרשעה קודמת רלבנטית. לכך מתווסף טיב העבירות המיוחסות לו, שעלול להקים מסוכנות המצדיקה מעצר. למשל, באחד המקרים שעסוק בקטין שהשתתף בהתקלות של צעירים שיידו אבנים לעבר שוטרים ובו הוחלט על מעצרו עד לתום ההליכים, פסק בית המשפט העליון כי:

"**יידי** אבנים בשוטרים ובמכוניות חולפות הפר חלק מסדר יומנו הלאומי, וקשה שלא להתרשם כי עיננו כהתה לא-מעtot מראות את הסיכון שבמעשה. אולם אבן הפוגעת בראשו של אדם עלולה להרוגו נפש או להופכו נכה לכל חייו, וחיללה לנו כי נתעלם מסיכון זה. גם גלו הצעיר של המשיב אין די בו, שהוא כפי שנאמר במקום אחר, 'אבן אשר ידה אותה נער ב-15 פגיעה רעה לא פחות מאבן אשר ידה אותה איש מבוגר'" (בש"פ 7171/00 מדינת ישראל ב'チャמד (8.10.00).

8. אין הדבר אומר כי יש להוראות בהכרח על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, והחובה לטור אחר חולופה למעצר אינה מתירתה בעניינו. עם זאת, הנתונים שצינו לעיל מתישבים עם ההחלטה להעמק חקר בשאלת מסוכנותו טרם הכרעה סופית בבקשתה למעצרו עד לתום ההליכים, באמצעות הגורם המקצוע - שירות המבחן.

אמנם, הדבר הכרוך בהמתנה במעצר ואין להקל בכך ראש. במקרים המתאים אפשר שנตอน זה יbia להחלטה לבחון חולופה בעולםם. עם זאת, בנסיבות הליך זה אין בהחלטת בית המשפט קמא שלא לעשות כן בבחינת טעות קשה, המצדיקה התערבות במסגרת ערער בגיןם.

9. לכן, העורר נדחה. הדיון שנקבע מבוטל.

10. המזciות תשלח לצדים.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשפ"ב, 23 Mai 2022, בהעדר הצדדים.